

Mieke's Voice — aflevering 53

Op zoek naar verklaring!

Paul en ik werden steeds weer op de meest onverwachte manieren bij elkaar gebracht? Wij vroegen ons af waarom al deze synchroniciteiten zich voordeden. Dit was niet normaal! Ik wilde weten wat dat allemaal te betekenen had en was op zoek naar een verklaring.

Ik wist dat Paul nog een namiddag vrij had voordat wij Belgen terug naar België vlogen. Ik had een idee!

Ik belde Paul op en stelde voor dat ik naar Hood River zou komen om die namiddag met hem door te brengen in de hoop dat we meer antwoorden zouden vinden op wat hier werkelijk aan de hand was. Niets leek ons logisch.

Diezelfde avond was er een evenement in Portland waar

Peruviaanse stamouderen zouden spreken over de voorspellingen voor 2012. Een groot gedeelte van onze Amerikaans / Belgische groep waren op de hoogte van dit evenement en besloten die avond mee te maken.

Het leek mij een perfect plan. Ik zou naar Hood River gaan en de namiddag doorbrengen met Paul. Naar de avond toe konden we dan samen rijden naar het evenement in Portland.

Paul vond dit een geweldig plan. In de voormiddag werkte hij in het ziekenhuis in The Dalles. Ik stelde voor een bus te nemen en nadat hij gedaan had met werken zouden we dan samen komen in Hood River.

"Geweldig plan", antwoordde Paul, "behalve dat er één probleem is, er rijden geen bussen van Portland naar Hood River. "Wat?" reageerde ik stomverbaasd. "Geen bussen, hoe is dat nu mogelijk?" In België hebben we bussen in elke richting, hoe kan dat nu dat er geen bus is? Ik schudde mijn hoofd en begreep het niet. Ik dacht even na en zocht naar een andere oplossing.

"Oké, dan neem ik de trein", zei ik. "Er is ook geen trein", antwoordde hij. Nu was ik helemaal in de war. "Hoe bedoel je, er is geen trein", vroeg ik, terwijl ik mijn wenkbrauwen fronste en er probeerde achter te komen waar hij het over had. "Een trein is er zeker niet. Er was er een in het verleden vóór Amtrak", zei hij, "maar het spoorwegsysteem veranderde en de passagierstreinen in het Westen van Amerika werden afgeschaft". "Wat? In

België is ons treinsysteem overal te vinden. Je kunt om de 10 tot 20 minuten een trein nemen (afhankelijk van het tijdstip van de dag) naar elke gewenste richting, antwoordde ik vol ongeloof. "Nee, een trein is er hier ook niet", antwoordde Paul.

Er viel een stilte. Ik kon de afwezigheid van het openbaar vervoer niet vatten. Paul verbrak de stilte. "Wacht", zei hij, "laat me eens iets nakijken". Paul nam het telefoonboek ter hand. "Ja, het lijkt erop dat er die dag een Greyhound bus doorheen Portland rijdt en stopt in Hood River. Maar je moet vooraf je ticket reserveren. De Greyhound bussen zijn de enige optie om te reizen tussen de steden en de dienstregeling is zeer beperkt. Soms rijdt er maar één bus per week."

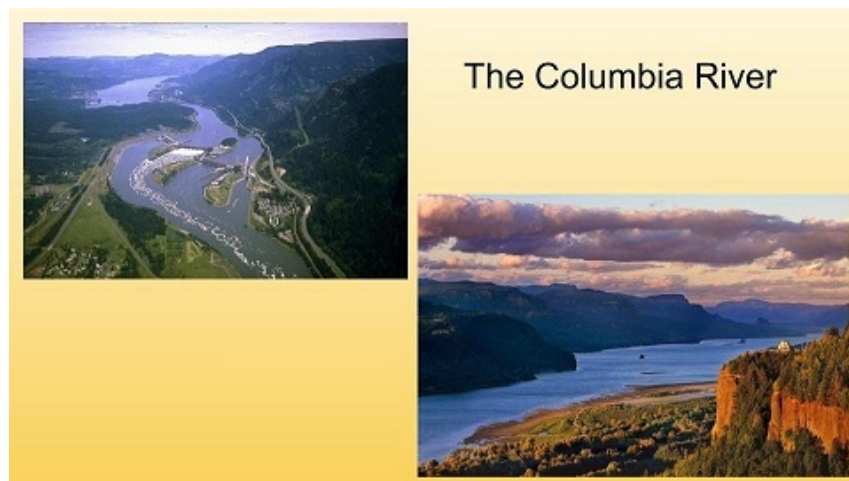
"Oké, dan neem ik die ene bus", zei ik, terwijl ik nog steeds mijn hoofd aan het schudden was, me afvragend hoe dit nu toch mogelijk was. Portland is zo een grote stad, hoe kan er nu geen bus of trein zijn naar Hood River die op slechts een uur rijden ligt. Ik was dan toch opgelucht dat er tenminste een oplossing uit "de bus" was gekomen!

Het plan was gemaakt, mijn busticket was gekocht. Die dag brak aan en Jane zette me af bij het Greyhound bus station in Portland.

Zoals Paul had gesuggereerd, nam ik plaats aan de linkerkant van de bus, waar ik het beste uitzicht had op het prachtige landschap van de Columbia Rivier die dwars door het Cascade gebergte stroomt en de staat Washington met de staat Oregon scheidt. Adembenemend om te aanschouwen! Ik leunde achterover in mijn stoel en bewonderde de krachtige natuur die zich voor mij presenteerde. Ik begreep nog steeds niet waarom er geen bussen en treinen beschikbaar waren. Dit was voor mij onvoorstelbaar. Hoe verplaatsen de mensen zich dan als ze geen auto hebben, vroeg ik mij af?

Ik was enorm onder de indruk van de Columbia River. Nog nooit had ik zo'n grote en brede rivier gezien kronkelend kilometers ver en met enorme rotsformaties als achtergrond.

Genesteld in mijn zetel en in mezelf, was ik nieuwsgierig naar wat er me vervolgens te wachten stond. In gedachten overliep ik een voor een de gebeurtenissen en synchroniciteiten die mijn aandacht hadden getrokken en die me uiteindelijk tot de beslissing hadden gebracht om deze bus naar Hood River te nemen in de hoop dat we dit mysterie konden ontrafelen. Mijn gedachten dwaalden af...

*“ * Voordat ik ging zitten voor mijn laatste lunch in Breitenbush, had ik een reuze honger. Ik kon nauwelijks wachten om van de maaltijd te genieten. Op het moment dat ik bij Paul en de kinderen aan tafel ging zitten, kon ik geen hap meer eten! Dat maakte me boos en verward. Ik was erg teleurgesteld en kon niet begrijpen wat er aan de hand was. * Toen ik Pauls liefdevolle aandacht, toewijding, geduld en respect voor zijn kinderen opmerkte, wees ik ernaar en deelde dit met Eliane. Op dat moment was ik ervan overtuigd dat ik die kwaliteiten in mijn toekomstige partner wilde hebben. * Luisterend naar de roep van Mount Hood en onderweg ook naar de suggesties van andere mensen, kwamen we in Hood River terecht. Toen ik de deur van het restaurant open zwaaide om een tafel te kiezen vooraan op het terras, reed Paul “toevallig” voorbij. Al rijdend draaide hij zijn hoofd naar mij toe en keken we elkaar recht in de ogen. Zonder na te denken gingen mijn arm en hand de lucht in en zwaaide ik. * Alleen wij kwamen opdagen voor de drumcirkel. Kathy was ervan overtuigd dat ze iedereen had bereikt om het evenement te annuleren. * En dan het jong Indiaans koppeltje dat verscheen in onze visie, terwijl we naast elkaar liepen op het pad naar de Tamanawas waterval. We zagen allebei*

*dezelfde scène in onze innerlijke visie. * Het urenlange moeiteloze en aangename telefoongesprek met Paul nadat we terug waren van de waterval. In dat gesprek bespraken we openlijk over de onverwachte synchroniciteiten die op ons pad waren gekomen. In dit gesprek onthulde Paul voor de eerste keer zijn diepe ervaring in Breitenbush, waar hij een melkwegstelsel in mijn ogen zag met twee mensen die langs de randen dansten. Hij had dat tot dan toe nog niet durven naar voor brengen.”*

Beiden begonnen we de situatie in vraag te stellen. Wat had dit allemaal te betekenen. Onze aandacht was getrokken. Iets wou ons blijkbaar iets duidelijk maken. Maar eerlijk gezegd, ik had geen flauw idee.

Ik wist ook niet dat Pauls ervaring sterkere gevoelens voor hem opriep, dan bij mij het geval was. Er waren voor mij wel enige gevoelens bij betrokken, maar ik kon ze niet plaatsen. Niets was logisch en het voelde voor mij heel onwennig aan om fysiek aan die gevoelens antwoord te geven. Het doel van mijn reis was om dieper in contact met mezelf te komen. Ik stond niet open voor een nieuwe relatie en was er ook niet op zoek naar. Paul en ik leefden in twee verschillende culturen en we waren van twee verschillende generaties (Paul is 21 jaar ouder dan ik). Niets klopte.

Maar toch was ik heel nieuwsgierig naar de reden van deze synchroniciteiten en wou ik een verklaring vinden. Die middag met Paul was krachtig en intens en bracht ook

nog meer verwarring. Ik voelde me op mijn gemak in Pauls aanwezigheid, waardoor ik dieper in mezelf ontspande. Maar toen we probeerden om fysiek dichterbij elkaar te komen, kwamen er angsten in mij opduiken. Ik kon me dan weer niet verder ontspannen en me overgeven aan zijn omhelzing. Dit bracht ontzettende verwarring met zich mee.

Buiten die angst, werd het een aangename en plezierige namiddag. We verkenden Hood River en elkaar, maar toch hadden we geen flauw idee wat er juist aan de hand was.

Er stond ons samen nog een evenement voor de boeg voordat ik terug naar België zou vertrekken. De 2012 voorspellingen door de Peruviaanse stamouderen. Beiden stapten we in Pauls rode Ford Explorer, klaar om naar Portland te rijden, benieuwd wat we zouden te horen krijgen over de voorspellingen van 2012, die al lang geleden waren voorspeld.

Notities uit Pauls' dagboek van die week in 1998:

Op maandag 3 augustus ging ik naar het huis van Jane (waar Eliane en Mieke logeerden) om een cranio-sacrale sessie met Mieke te doen.

In de keuken maakten we diep contact, ook fysiek, we stonden naast de koelkast. De Wes Burden cd speelde op de achtergrond. We staarden elkaar slechts korte ogenblikken in de ogen! In tranen, meestal tranen van

grote vreugde, maar op sommige momenten kwam er enorme angst opduiken. Ademen, huilen, emoties, ademen, WOW!

Ik gaf Mieke een Cranio-sacrale sessie en merkte op dat Mieke vastzit in de eerste drie chakra's.

Ook diezelfde avond was de laatste samenkomst van de Praktische School van Wijsheid en Mededogen. Ik reed samen met Jane naar de klas bij Frank en onderweg bespraken we de situatie. Jane zag een grote liefde tussen Mieke en ik. We vroegen ons af hoe dit zich verder zou evolueren. Waar het ook naar toe zou leiden, Jane was ontzettend enthousiast te zien dat we een diepe connectie hadden ervaren en deze uitzonderlijke diepte hadden aangeraakt.

Donderdag 6 augustus. Onze laatste ontmoeting. Mieke kwam met de bus naar Hood River, zodat we samen konden zijn. Via het kijken in elkaars ogen kwamen we terug tot een diepe connectie. We hadden lunch buiten op het terras in het restaurant aan de Columbia Rivier.

Daarna maakten we een wandeling langs de rivier. Kijkend naar de windsurfers, hielden elkaar vast op het strand. Een grote wind blies zand over ons heen. Mieke trok zich terug toen de gevoelens te overweldigend werden. We wandelden en praatten nog wat verder en daarna nam ik haar mee naar mijn huis. We raakten elkaar aan, kusten en praatten, samen naakt liggend in de woonkamer. We zouden de liefde hebben bedreven, maar ik kon het niet! Was ik er niet klaar voor of te bang? Alleen God weet waarom. Het was de mooiste verbinding die ik ooit heb meegemaakt. Ik moet mijn ziel en mijn hart verder laten leiden op mijn pad. We luisterden naar de cassette genaamd "voor Starshower van Sound of the Divine" onze namen die we kregen in onze Breitenbush-retraite. Een cassette die ik voor haar heb gemaakt met mijn favoriete muziek. Liedje na liedje — het was magisch — en tegelijkertijd beangstigend.

Mieke's Voice 2020© Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

Delen is toegestaan indien mijn naam en email worden vermeld
Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden
van de lijst of indien je graag de vorige afleveringen
in PDF formaat ontvangt

Mieke's Voice - Deel 1

- Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven
- Week 2 - Een ruwe start
- Week 3 - Visie
- Week 4 - Geschiedenisles
- Week 5 - Boekhandel Caecilia
- Week 6 - Onzichtbare hand
- Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
- Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
- Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
- Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
- Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
- Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
- Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

- Week 14 - Inleiding - Relaties
- Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
- Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
- Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
- Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
- Week 19 - Intieme relaties
- Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
- Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
- Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
- Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
- Week 24 - Een holistische benadering van genezing
- Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
- Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
- Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
- Week 28 - Totem-initiatie
- Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
- Week 30 - Eerste wake-up call
- Week 31 - Tweede wake-up call

Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden

Week 34 - Mijn laatste sigaret!

Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!

Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank

Week 37 - Marokkaanse Smaken

Week 38 - Nachtelijke procedure

Mieke's Voice - Deel 4

Week 39 - Inleiding - Onze wegen komen samen

Week 40 - Speciale Aankondiging in Centrum Gea

Week 41 - Ontmoeting met Frank Coppieters

Week 42 - Portlandse Bruggen en Restaurants

Week 43 - Belgen en Amerikanen ontmoeten elkaar

Week 44 - Van de Luxe naar het Bos

Week 45 - Warmwaterbronnen en Zweethut

Week 46 - Goddelijk geïnspireerde Rendez-Vous

Week 47 - Dansend rondom de Galaxy

Week 48 - Laatste Lunch, of toch niet?

Week 49 - Mount Hood roept ons

Week 50 - De Tamanawas waterval

Week 51 - Paul's Dilemma - hij stelt vertrouwen in Jane

Week 52 - Drumcirkel

Week 53 - Op zoek naar verklaring!